

Китоби Дониёл — яксаду шасту ҳафтум

Рамзкушоии нубувват: ошкор сохтани аҳамияти таърихӣ ва нубуввати Дониёл 11:10 ва фаротар аз он

Jeff Pippenger

2024-03-30

Ояти чихилуми боби ёздаҳуми Дониёл аз замони поён, дар соли 1798 оғоз меёбад, вақте ки подшоҳи шимол аз дасти подшоҳи ҷануб захми марговари худро мегирад. Он таърих пешакӣ бо соли 246 то милод намуна шудааст, вақте ки Птолемей бар салтанати шимол интиқом овард, ва ҳамчунин бо он ки Фаронсаи Наполеонӣ дар соли 1798 попро ба асорат бурд. Пас аз он ки подшоҳи ҷануб дар ояти нӯҳум ба Миср бозмегардад, он гоҳ ояти даҳум нишон медиҳад, ки подшоҳи шимол бар зидди подшоҳи ҷануб ҳамлаи ҷавобӣ оғоз хоҳад кард.

Пас подшоҳи ҷануб ба мулки худ хоҳад омад ва ба замини худ боз хоҳад гашт. Аммо писарони ӯ ба ҷунбиш хоҳанд омад ва лашкари бисёр ва қувваҳои азимро ҷамъ хоҳанд кард; ва яке аз онҳо ҳатман омада, ҷун селе ҷорӣ шуда, хоҳад гузашт; баъд боз хоҳад гашт ва ба ҳаяҷон хоҳад омад, ҳатто то қалъаи ӯ. Дониёл 11:9, 10.

Пеш аз он ки шарҳи Урия Смитро бар таърихе, ки ояти даҳро иҷро намуд, баррасӣ кунем, мо ба ибораи «туғён карда, убур хоҳад кард» диққат медиҳем. Ибораи ибронӣ, ки ба ин гуна тарҷума шудааст, дар ояти чихил низ ҳамчун «туғён карда, гузашта хоҳад рафт» тарҷума гардидааст. Ин ҳамон як ибора дар матни аслии ибронӣ мебошад. Он танҳо як маротибаи дигар дар Навиштаҳо ёфт мешавад.

Ва ӯ аз Яхудо хоҳад гузашт; туғён карда, фаро хоҳад гирифт, то ба гардан хоҳад расид; ва кушодашавии болҳои ӯ паҳнои замини туро пур хоҳад кард, эй Имонуил. Ишаё 8:8.

Дар китоби Дониёл, боби ёздаҳум, ояти даҳ ва ояти чил, ва баъд боз дар китоби Ишаё, боби ҳаштум, ояти ҳашт, ҳамон як ибораи айнан яксонӣ ибронӣ ба се тарзи гуногун тарҷума шудааст, гарчанде ки ҳамаи онҳо ҳамон маъноро ифода меkunанд. Калимаи охиринаи он ибора, калимаи ибрии «абар», ё ба шакли «гузаштан аз миён» дар ояти даҳ, «гузаштан аз болои» дар ояти чил, ва сипас «убур кардан» дар Ишаё ифода шудааст. Маъно аслан дар ҳар сеи ин ишораҳо яксон аст, аммо дар Ишаё инчунин боз як пайванди дигари нубувватӣ миёни ин ишораҳо вучуд дорад.

Ояти китоби Ишаё ҳангоме ба иҷро расид, ки подшоҳи Ашшур Яхудоро фатҳ намуда, ба Ерусалим омад, вале худи шаҳро ҳеҷ гоҳ фатҳ накард. Ӯ то «гардан» боло омад, аммо «сар»-ро ҳеҷ гоҳ фатҳ накард. Дар ҳамон пешгӯӣ худи Ишаё рамзи нубуввати он чиро, ки «сар» намояндагӣ мекунад, баён месозад, ва «сар»-ро ҳамчун пойтахти салтанат муайян мекунад, ва подшоҳи салтанат низ «сар» аст. Ӯ ду шохиди ҳақиқати нубувватиро пешниҳод мекунад, ки сар — подшоҳ ва салтанат аст; ва сипас ба таври рамзомез муайян месозад, ки агар толиби нубувват ин ҳақиқатро напазирад ва нафаҳмад, ӯ барқарор нахоҳад шуд. Ояти

рамзомез қисми ҳамон пешгӯйист, ки муайян месозад подшоҳи шимол туғён намуда гузашта хоҳад рафт, аммо танҳо то «гардан».

Зеро сари Сурия Димишқ аст, ва сари Димишқ Разин аст; ва дар муддати шасту панҷ сол Эфроим чунон шикаста хоҳад шуд, ки дигар қавме нахоҳад буд. Ва сари Эфроим Сомария аст, ва сари Сомария писари Рамалёху аст. Агар имон наоваред, яқинан устувор нахоҳед монд. Ишаё 7:8, 9.

«Сар»-и қавми Сурия пойтахти он, яъне «Димишқ», буд; ва «сар»-и «Димишқ» (шаҳри пойтахт) «Разин», подшоҳи Сурия, буд. Ҳамчунин, «сар»-и қавми Эфроим пойтахти он, яъне «Сомария», буд; ва «сар»-и «Сомария» (шаҳри пойтахт) «писари Рамалёх» (Пеқах), подшоҳи Сомария, буд. Ҳамчунин, дар ҳамин нубувват, дар боби баъдӣ, дар ояти ҳашт, подшоҳи Ашшур Санҳериб Ерусалимро муҳосира кард, ва дар ояти ҳашт муҳосираи ӯ бар Ерусалим ҳамчун то ба гардан расидан муайян карда мешавад.

Оятҳои ҳафтум ва ҳаштум, ки бар ду шохид рамзи набуввати «сар»-ро баён мекунанд, ки ҳам подшоҳ ва ҳам пойтахти миллати подшоҳро намоёндагӣ менамояд, ҳамон пешгӯии шасту панҷ сол аст, ки нуқтаи оғози ҳар ду пешгӯии ду ҳазору панҷсаду бист соларо бар зидди салтанатҳои шимолӣ ва ҷанубии Исроил муайян мекунад. Аз ин рӯ, ин ояте бисёр мураккаб аст, зеро он бо оятҳои даҳум ва чиҳилуми боби ёздаҳуми Дониёл иртибот дорад, ки ҳар дуи онҳо низ даргириҳои подшоҳи шимолро, ки ба подшоҳи ҷануб ҳамла мекунад, муайян менамоянд, ҳамон тавре ки Санҳериб, подшоҳе аз шимол, ба Яҳудо, подшоҳи ҷануб, дар ояти ҳаштуми боби ҳаштуми Ишаё ҳамла кард.

Калиде, ки ин даргириҳои подшоҳони шимолӣ ва ҷанубиро ба ҳам мепайвандад, «сар» ва «фаро гирифта гузаштан» аст. Вақте ки подшоҳи шимол дар ояти даҳуми боби ёздаҳум бар подшоҳи ҷануб ҷавобан ҳамла мекунад, ӯ дар ҷанг пирӯз мешавад, аммо «сар»-ро боқӣ мегузорад, зеро ӯ «меояд, ва фаро мегирад, ва убур мекунад» «то» «қалъаи» подшоҳи ҷануб. Таърихи ояти даҳум ғалабаи подшоҳи шимолро бар подшоҳи ҷануб ифода мекунад, аммо ӯ ба Миср (қалъа), пойтахт — «сар» — ворид намешавад.

Ҳангоме ки подшоҳи ҷанубӣ қаблан дар оятҳои ҳафт ва ҳашт подшоҳи шимолро мағлуб намуд, вай «ба қалъаи подшоҳи шимол даромада», ва «ғолиб омада», «асиронро» ба «Миср» баргардонд. Дар пирӯзии ҷавобии подшоҳи шимолӣ, ӯ ба Миср дохил нашуд; ба ин васила намуна мегардад, ки вақте Иттиҳоди Шӯравӣ дар соли 1989 рӯфта шуд, Русия — пойтахти он, яъне сари он — боқӣ монд. «Агар имон наоваред, албатта, устувор нахоҳед монд». Ин Русия аст, ки ҳамчун подшоҳи ҷанубӣ дар оятҳои ёздаҳ ва дувоздаҳ тасвир шудааст ва дар набарди сарҳадӣ, ки дар аҳди қадим Рафия буд ва имрӯз Украина аст, пирӯзӣ меёбад.

«Ояти 10. Аммо писарони ӯ ба ҳаракат хоҳанд омад, ва анбӯҳи қувваҳои бузургро ҷамъ хоҳанд кард; ва яке ҳатман хоҳад омад, ва мисли сел фаро гирифта гузашта хоҳад рафт; сипас ӯ бозгашта, боз ба ҳаракат хоҳад омад, ҳатто то қалъаи худ.»

«Қисми аввали ин оят дар бораи писарон, ба шакли ҷамъ, сухан мегӯяд; қисми охириин бошад, дар бораи як нафар, ба шакли танҳо. Писарони Селевк Каллиник Селевк Керавн ва Антиохи Кабир буданд. Ҳар дуи онҳо бо ғайрат ба кори дифоъ ва интиқоми кори

падари худ ва кишвари худ даромаданд. Калонии онҳо, Селевк, аввал тахтро ишғол кард. Ў барои бозпас гирифтани мулкҳои падари худ ҷамоати бузургеро гирд овард; аммо чун шохзодае заиф ва тарсу, ҳам аз ҷиҳати ҷисм ва ҳам аз ҷиҳати молу давлат, аз пул маҳрум ва аз нигоҳ доштани итоати лашкараш нотавон буд, пас аз подшоҳии бенангу кӯтоҳи ду ё се сол аз ҷониби ду тан аз сарлашкаронаш заҳр дода шуд. Бародари қобилтари ӯ, Антиохи Кабир, баъд аз он подшоҳ эълон карда шуд; ва ӯ, фармони лашкарро ба даст гирифта, Селевкияро бозпас гирифт ва Сурияро барқарор намуд, бар баъзе ҷойҳо ба воситаи аҳднома, ва бар ҷойҳои дигар бо қувваи силоҳ соҳиб гашт. Баъд аз он сулҳномаи муваққатӣ ба миён омад, ки дар он ҳар ду тараф дар бораи сулҳ гуфтушунид мекарданд, вале барои ҷанг омодагӣ медиданд; пас аз он Антиох баргашт ва Николас, сарлашқари мисриро, дар ҷанг мағлуб кард, ва нияти ҳамла овардан ба худӣ Мисрро низ дошт. Ин аст ҳамоно “як кас”, ки бешак мисли сел ҷорӣ шуда, убур мекард». Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 253.

Фурӯпошии Иттиҳоди Шӯравӣ дар соли 1989 «вақти анҷом»-ро нишон дод, ва ду писар дар ин оят ду аломати роҳ — Рейган ва Буши якум —ро ифода мекунад. Аз замони «вақти анҷом» дар соли 1798, ки дар он ҷо ояти чилуми Дониёл ёздаҳ оғоз ёфт, ғоҳишаи Рум фаромӯш шудааст; зеро ӯ, ҳамчун Изобал, дар Сомария қафо мемонад, дар ҳоле ки шавҳараш Аҳъоб Илёсро дар кӯҳи Кармил хитоб мекунад. Ў дар пинҳон буд, аммо пинҳонӣ риштаҳоро мекашид, чунон ки дар Ҷанги Якуми Ҷаҳонӣ ва Ҷанги Дуюми Ҷаҳонӣ низ чунин буд. Шавҳараш лашқари намоёндаи ӯ бар зидди подшоҳи ҷануб аст. Вақте ки ӯ дар соли 1989 посухи муқобил дод, ӯ, ҳамчун подшоҳи шимол, аробаҳо, киштиҳо ва саворагон овард.

Ва дар вақти интиҳо подшоҳи ҷануб бо ӯ даргир хоҳад шуд; ва подшоҳи шимол мисли гирдоб бо аробаҳо, ва бо саворагон, ва бо киштиҳои бисёр бар зидди ӯ хоҳад омад; ва ба кишварҳо дохил шуда, чун сел фаро гирифта, гузар хоҳад кард. Дониёл 11:40.

Намоёндаи вай дар интиқом бо «киштиҳо», ки қудрати иқтисодӣ мебошанд, ва бо «аробаҳо ва саворагон», ки тавоноии ҳарбӣ мебошанд, ифода шудааст. Тавоноии ҳарбӣ ва қудрати иқтисодӣ ду хусусияти нубуввати Иёлотӣ Муттаҳида дар пешгӯиҳои рӯзҳои охир мебошанд, зеро Иёлотӣ Муттаҳида онҳоро, ки ба Изобал сачда намекунад, аз ҳаридуфурӯш манъ хоҳад кард, ва агар онҳо ҳанӯз ҳам нишони ҳокимияти Изобалро рад кунанд, ба қатл расонида хоҳанд шуд. Маҳз қудрати иқтисодӣ ва нерӯи ҳарбии Иёлотӣ Муттаҳида буд, ки дар ҳамкорӣ бо папагӣ ба кор бурда шуд ва боиси фурӯпошии Иттиҳоди Шӯравӣ дар соли 1989 гардид, ҳарчанд Русия бар ҷой монд.

Таърихе, ки ояти даҳуми боби ёздаҳуми Дониёлро ба иҷро расонид, дар таърихи қисми дуюми ояти чилум такрор мегардад, ки замони охириро дар соли 1989 муайян мекунад. Таърихи оятҳои шаш то нӯҳ таърихеро ифода мекунад, ки ба замони охир роҳ бурд, ва ин замон дар қисми аввали ояти чилум муайян шудааст. Оятҳои панҷ то даҳуми боби ёздаҳуми Дониёл таърихи ояти чилуми Дониёли ёздаҳро ба таври комил тасвир мекунад, зеро, чунон ки Хоҳар Уайт навиштааст, «бисёре аз таърихе, ки дар Дониёли ёздаҳум ба иҷро расидааст, такрор хоҳад шуд».

Оятҳои якум то чоруми Дониёл боби ёздаҳум Курушро муайян мекунад, ки подшоҳи дуҷуми миллати дӯшоҳа дар замони интиҳо дар рӯзҳои охир аст. «Замони интиҳо» дар рӯзҳои охир соли 1989 буд, ва президенти дуҷум, ки бо Куруш ифода шудааст, як пайдарпаии пешгӯёнаро барпо месозад, ки ба донишҷӯи нубувват имкон медиҳад, то пас аз соли 1989 то президенти шашум шуморад, ки сарватмандтарин президент хоҳад буд ва қудратҳои аждаҳои ҷаҳонигароро — хоҳ ҷаҳонигароеӣ ҷаҳон бошанд, хоҳ онҳое ки дар Иёлоти Муттаҳида ҳастанд — ба шӯр меоварад (бедор мекунад). Сипас он таърихи пешгӯёна ба салтанати ҳафтуми нубуввати Китоби Муқаддас, яъне даҳ подшоҳи Созмони Милали Муттаҳид, меғузарад ва подшоҳи асосӣ ва нахустини онро, ки бо Искандари Макдунӣ (ба маънои «Ҷанговари Одамон») ифода шудааст, инчунин парокандашавии ниҳонии салтанати ӯро, ҳангоме ки чор боди Ислон дар поёни муҳлати имтиҳони башар комилан раҳо карда мешаванд, муайян мекунад.

Сипас оятҳои панҷум то нӯҳум таърихеро нишон медиҳанд, ки он бо даврае ифода ёфтааст, ки пеш аз барқарор шудани папағӣ бар тахт дар соли 538 воқеъ гардид; зеро нахуст он қудрате, ки бояд подшоҳи шимол гардад, бояд бар се монеаи ҷуғрофӣ ғолиб ояд, чунон ки Селевк ғолиб омад, ки баъд аз он ҳамчун подшоҳи шимол барқарор шуд. Баъд аз он, дар тӯли сеҷуми сол, ки бо сиёпанҷ соли воқеъ ифода ёфтааст, подшоҳи шимол ҳукмронӣ кард, то он даме ки подшоҳи ҷануб ба қалъаи ӯ дохил шуда, ӯро асир гирифт; ва ӯ баъдтар дар Миср бар асари аз асп афтодан мурд. Ҳамин тавр, ин оятҳо таърихеро муайян мекунад, ки дар вақти поён, дар соли 1798, анҷом ёфт.

Ояти даҳум таърихи замони поёнро дар соли 1989 муайян мекунад, ва яқоя бо оятҳои панҷум то нӯҳум, онҳо таърихи ояти чихилумро ифода мекунад, ҳамон тавре ки таърихи оятҳои сиём то сиё шашум низ чунин аст. Бинобар ин, аз ояти якум то ояти даҳум, сатр бар сатр, ду хатти нубувватӣ вучуд дорад. Аввалӣ ба роҳбарони подшоҳии шашум ва ҳафтум мурочиат мекунад, ҳарчанд миёни подшоҳии шашум ва сарватмандтарин президентии подшоҳии шашум ва подшоҳии ҳафтум як фосолаи ҳолӣ вучуд дорад.

Хатти дуҷум таърихи бартараф шудани се монеа, давраи ҳукмронии подшоҳи шимол ва он касеро, ки баъдан дар соли 1798 барканор карда шуд, то соли 1989, ва низ президенти дуҷумро, ки дар хатти қаблӣ бо Куруш рамзгӯзорӣ шуда буд, фаро мегирад.

Оятҳои ёздаҳум ва дувоздаҳум хатти сеҷуми таърихро ифода мекунад, ки пас аз президенти сарватманди ояти дуҷум воқеъ мегардад, вале дар вақте баъд аз ғурупошии Иттиҳоди Шӯравӣ дар замони поён, дар соли 1989, ва дар ҷое пеш аз қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида, чунон ки дар ояти шонздаҳум ифода ёфтааст.

Таърих пас аз вақти охир дар соли 1989, дар сатри аввал ба назди президенти шашум ва сарватмандтарин бурда мешавад, ки аз соли 2016 сар карда глобалистонро ба ҳаракат меоварад. Дар сатри дуҷум, таърихи нубувватӣ ба соли 1989 бурда мешавад. Ҷанги Рафия («Сарҳад») дар оятҳои ёздаҳ ва дувоздах, пеш аз ояти сездҳ меояд, ки дар он подшоҳи шимол, ки чанде пеш шикаст хӯрда буд, лашкари худро барқарор мекунад ва сипас подшоҳи ҷанубро мағлуб месозад, андаке пеш аз қонуни якшанбеи ояти шонздаҳ. Қудрати ваколатии

подшоҳи шимол дар ояти сездах, охирини ҳашт президентест, ки аз соли 1989 то қонуни якшанбе ҳукмронӣ мекунад. Пас, ояти сездах бояд дар вақти интиҳоб шудани президенти ҳаштум, ки аз ҷумлаи ҳафт аст, ё баъд аз он ба амал ояд. Оятҳои ёздах ва дувоздаҳ андаке пеш аз президенти шашум, сарватмандтарин оғоз меёбанд ва ба эҳтимоли зиёд андаке пеш аз интиҳоб шудани ҳамаи ҳамаи президент анҷом меёбанд, ки ҳаштуми аз ҷумлаи ҳафт мегардад ва дар ҷанги сеюми ҷанги ваколатӣ, дар оятҳои сездах то понздаҳ, пирӯз мешавад.

Ҷавобан ба шикасте ки подшоҳи ҷануб дар ояти даҳ дид, интиқоми подшоҳи ҷануб дар оятҳои ёздах ва дувоздаҳ ба амал меояд. Ояти даҳ пирӯзии подшоҳи шимолро дар соли 1989 муайян мекунад, ки он ба воситаи иттиҳоди махфии Иёлоти Муттаҳида ва Ватикан ба даст оварда шуд. Пирӯзии лашкари шимол набарди аввали ҷанги ниёбатӣ буд. Ҷанги воқеии тафсоне ки дар қадим ба иҷро расида буд, намунаи ҷанги ниёбатӣ дар айёми охир гардид, ва бинобар ин пирӯзии оятҳои ёздах ва дувоздаҳ пирӯзии подшоҳи ҷануб хоҳад буд, дар набарди дуёми ҷангҳои ниёбатӣ.

Дар оятҳои даҳ то понздаҳ се ҷанг вучуд дорад, ва ҳамаи онҳо дар қадим бо ҷангҳои воқеии доғ ба амал омаданд, аммо онҳо се ҷангро дар ҷангҳои ниёбатии рӯзҳои охир ифода мекунад. Ҷанги аввал бо иттиҳоди махфии ҳайвон ва пайғамбари козиб бар зидди аждаҳо дар соли 1989 пирӯз шуд. Ҷанги дуёми ҷангҳои ниёбатиро қудрати аждаҳомонанди атеистии подшоҳи ҷануб бар зидди иттиҳоди папа ва лашкари ниёбатии ӯ хоҳад бурд. Ҷанги сеюми ҷангҳои ниёбатиро лашкари ниёбатии подшоҳи шимол хоҳад бурд, чунон ки дар оятҳои сездах то понздаҳ ифода ёфтааст.

Ба таври нубувватӣ се ҷанги ҷаҳонии доғ, се ҷанги ниёбатӣ, ки аз се муҳориба иборатанд, ва ҷанговариҳои се войи Ислон вучуд дорад. Ҳамчунин ҷанги шаҳрвандӣ ва ҷанги инқилобӣ низ ҳаст. Муҳорибаи дуёми ҷангҳои ниёбатӣ ҳоло дар Украина, «Сарҳад», ҷараён дорад, ки онро Рафия намоёндагӣ мекунад; он сарҳаде буд миёни подшоҳи ҷануб ва подшоҳи шимол, вақте ки оятҳои ёздаҳум ва дувоздаҳум бори аввал дар таърих ба иҷро расиданд.

Ҳамзамон бо он ки ҷанги дуввуми ҷангҳои ниёбатӣ дар Украина ҷараён дорад, дуввумин аз се ҳамлаи Ислон бар зидди замини ҷалолманд низ ба вукӯъ меояд. Ҳамлаи аввалини войи сеюм 11 сентябри соли 2001 фаро расид, ва муҳригузориҳои яксаду чилу ҷаҳор ҳазор оғоз ёфт. Замони муҳригузорӣ бо қонуни якшанбеи наздиқоянда дар Иёлоти Муттаҳида ба анҷом мерасад, ҳангоме ки Исломи войи сеюм бори дигар ба Иёлоти Муттаҳида зарба хоҳад зад. Зарбаҳои аввалин ва охирин яканд, ва ҳар дуи онҳо овози фариштаи Ваҳй боби ҳаждаҳро нишон мегузоранд, ки он ҳамчунин овози фариштаи сеюм аст, ки он ҳамчунин навохтани карнаи ҳафтум аст, ки он ҳамчунин войи сеюм аст.

Дар миёни он ду ҳамла, ки ду овозанд, ки садои карнаи ҳафтум мебошанд, Ислон аз войи сеюм на сарзамини муосири рӯҳонии ҷалолро, балки сарзамини қадимаи воқеии ҷалолро дар 7 октябри соли 2023 ҳамла кард.

Ҷанге, ки он вақт оғоз ёфт, ҳоло маҳз дар ҳамаи минтақае ҷараён дорад, ки дар он Ҷанги Рафия, чунон ки дар оятҳои ёздах ва дувоздаҳ тасвир шудааст, руҳ дода буд. Навори Ғазза ҳатти сарҳади байни подшоҳии ҷанубии Яҳудо ва Миср аст. 7 октябри соли 2023 ҷархе дар

миёни чархҳои дигар аст, ки исёно нишон медиҳад, ё ҳарфи сиздахуми алифбои ибронӣ, ки ҳамроҳ бо ҳарфи аввал ва охир калимаи «ҳақиқат»-ро месозад.

Ҳучуми дуҷум бар зидди замини ҷалолманд аз ҷониби Исломиёи сеюм 7 октябри соли 2023 ба вуқӯ пайваст, ва он маҳз дар ҳамон минтақае рӯй дод, ки дар он Ҷанги қадимаи Роғиё воқеъ шуда буд, дар иҷрои оятҳои ёздаҳ ва дувоздаҳ. Ҳучуми дуҷум бар замини ҷалолманд, ба воситаи рамзшиносии ҷуғроғиёии нубувватӣ, ба ҷанги дуҷуми ҷангҳои ниёбатӣ пайваст аст, ҷунонки бо ҷанг дар Украина муаррифи мегардад.

Сатр бар сатр, ҷанги дуҷуми ҷангҳои намоёндагӣ, ки акнун дар Украина (Сарзамини Марзӣ) ҷараён дорад, нотаи дуҷуми карнаи ёи сеюмро (7-уми октябри соли 2023) дар бар мегирад, ки он дар давраи ниҳонии муҳр шудани саду ҷилу ҷаҳор ҳазор ба анҷом мерасад. Он таҷрибаи муҳр шуданро Дониёл дар боби даҳум тасвир менамояд, вақте ки ӯ пас аз давраи бисту якрӯзаи мотам рӯёи «тағал»-ро мебинад, ки ҳамон сеюним рӯзест, ки он ду набӣ дар кӯча мурда буданд. Рӯё ҷунин тафсир карда шуд, ки он шарҳи «он чи ки дар айёми охир бар сари қавми Худо хоҳад омад» мебошад.

Ҳақиқате, ки тавассути рӯёи дарёи Ҳиддакел тасвир шудааст, яъне ҳақиқати муҳркунанда, дар таърихи нубуввати оятҳои ёздаҳ то понздаҳ ба иҷро мерасад. Он таърихи ояти ҷиҳил аст, ки аз соли 1989 оғоз меёбад ва то ояти ҷиҳилу як ва қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда идома меёбад. Он таърихи шашумин, сарватмандтарин подшоҳ дар ояти дуҷум аст, ки то салтанати ҳафтуми «Искандари Мақдунӣ», ҷунон ки дар ояти сеюм зикр шудааст, тасвир мегардад.

Таърихе, ки бо оғози ҷанги дуҷуми ҷангҳои ноибӣ дар соли 2014 оғоз ёфт, ва пас аз он сарватмандтарин президент маъракаи худро дар соли 2015 оғоз кард, ҳамон фазои холии ояти ҷилум аст, аз соли 1989 то қонуни якшанбе дар ояти ҷилу якум; ва он ҳамҷунин фазои холӣ аз шашумин, сарватмандтарин президент дар ояти дуҷум то салтанати ҳафтум мебошад. Ин ҳамон таърихест, ки бо овози аввалини Ваҳй боби ҳаҷдахум дар 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфта, бо овози дуҷум дар соати заминларзаи бузург дар боби ёздаҳуми Ваҳй ба анҷом мерасад. Он таърих ҳамҷунин он давраи таърихест, ки Ҳизқиёл дар боби дувоздахум муайян мекунад, ки дар он ҳар рӯё ба иҷро мерасад. Он давраи вақт замони муҳр задани саду ҷилу ҷаҳор ҳазор аст. Тақдиси қавми Худо тавассути Каломи ӯ ба анҷом мерасад.

Онҳоро ба воситаи ростии Худ муқаддас гардон; каломи Ту ростист. Юҳанно 17:17.

Мо ин тадқиқотро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Ин рӯё ба Ҳизқиёл дар замоне дода шуд, ки зеҳни ӯ аз пешогоҳҳои тира пур буд. ӯ дид, ки замини падаронаш вайрона хобидааст. Шаҳре, ки замоне пур аз мардум буд, дигар маскун набуд. Овози шодӣ ва суруди ҳамд дигар дар миёни деворҳои шунида намешуд. Худи пайғамбар низ дар замини бегонае ғариб буд, ки дар он ҳирси беандоза ва бераҳмии ваҳшиёна ҳукмфармо буданд. Он чи аз зулму ситами инсонӣ медид ва мешунид, ҷонашро ба дард меовард, ва ӯ шабу рӯз бо талхӣ мотам мегирифт. Аммо

рамзҳои ачибе, ки назди ӯ дар канори дарёи Хобор намоён гардиданд, қудрати ҳокимеро ошкор месохтанд, ки аз қудрати ҳокимони заминӣ тавонотар буд. Болотар аз подшоҳони мағрур ва бераҳми Ошшур ва Бобил, Худои раҳмат ва ростӣ бар тахт нишаста буд.»

«Мушкилоти монанди чархҳо, ки ба назари пайғамбар чунин менамуд, ки дар чунин сардаргумӣ печидаанд, тахти роҳнамоии дасти беинтиҳо буданд. Рӯҳи Худо, ки бар ӯ ҳамчун ҳаракатдиҳанда ва роҳбари ин чархҳо ошкор гардид, аз сардаргумӣ ҳамоҳангӣ ба вучуд овард; ҳамин тавр тамоми ҷаҳон зери назорати ӯ буд. Беҳисоб мавҷудоти ҷалолёфта бо каломи ӯ омода буданд, то бар қудрат ва сиёсати одамони шарир ғолиб оянд ва ба содиқони ӯ неқӣ оваранд.»

«Ба ҳамон тарз, ҳангоме ки Худо меҳост таърихи калисоро барои асрҳои оянда ба Юҳанно маҳбуб ошкор созад, ӯ ба воситаи зоҳир сохтани “Касе монанди Писари Одам”, ки дар миёни шамъдонҳо роҳ мерафт ва онҳо рамзи ҳафт калисо буданд, ба вай итминоне аз таваҷҷуҳ ва ғамхории Наҷотдиҳанда нисбат ба қавми Худ бахшид. Дар ҳоле ки ба Юҳанно муборизаҳои охирини бузург калисо бо қудратҳои заминиро нишон дода мешуд, ба ӯ ҳамчунин иҷозат дода шуд, ки ғалаба ва раҳиҳои ниҳони вафодоронро бубинад. ӯ дид, ки калисо ба бархӯрди марговар бо ҳайвон ва сурати он кашида шудааст, ва сачда ба он ҳайвон тахти таҳдиди марг маҷбурифта ҷорӣ мегардад. Аммо, аз дуди ғализ ва ғавғои набард фаротар нигариста, ӯ гурӯҳро бар кӯҳи Сион бо Барра дид, ки ба ҷойи нишони ҳайвон, “номи Падар дар пешониҳои онҳо навишта шуда буд”. Ва боз ӯ “онҳоро, ки бар ҳайвон, бар сурати он, бар нишони он ва бар шумораи номи он ғалаба ёфта буданд, дид, ки бар баҳри шишагин истода, барбатҳои Худоро дар даст доранд” ва суруди Мусо ва Барраро месароянд.»

«Ин дарсҳо барои манфиати мост. Мо бояд имони худро бар Худо устувор нигоҳ дорем, зеро дар пеши мо замоне аст, ки ҷони одамонро хоҳад озмуд. Масеҳ бар Кӯҳи Зайтун доварҳои дахшатнокеро, ки бояд пеш аз омадани дуҷуми ӯ воқеъ мешуданд, баён кард: “Ва шумо ҷангҳо ва овозаҳои ҷангҳоро хоҳед шунид.” “Зеро қавме бар қавме хоҳад бархост, ва подшоҳие бар подшоҳие; ва дар ҷойҳои гуногун қатлиҳо, вабоҳо ва зилзилаҳо хоҳад буд. Ва ҳамаи инҳо ибтидои дардхост.” Гарчанде ки ин пешгӯиҳо ҳангоми вайрон шудани Ерусалим қисман иҷро шуданд, онҳо ба рӯзҳои охир татбиқи мушаккамтар доранд.»

«Мо бар остонаи рӯйдодҳои бузург ва ҳаяҷонбахш истодаем. Нубувват бо суръат ба иҷро мерасад. Худованд назди дар аст. Ба зудӣ пеши назари мо даврае кушода хоҳад шуд, ки барои ҳамаи зиндагон аҳаммияти фарогир ва азим хоҳад дошт. Баҳсҳои гузашта аз нав зинда хоҳанд шуд; баҳсҳои нав ба миён хоҳанд омад. Манзараҳои, ки бояд дар ҷаҳони мо ба амал оянд, ҳанӯз ҳатто ба ҳаёл ҳам намоидаанд. Шайтон ба воситаи василаҳои инсонӣ амал мекунад. Онҳое ки талош мекунанд Конститутсияро тағйир диҳанд ва қонуне ба даст оранд, ки риояи рӯзи якшанберо маҷбури мегардонад, кам дарк мекунанд, ки натиҷа чӣ хоҳад буд. Бӯҳрон акнун бар сари мост.»

«Лекин бандагони Худо дар ин бӯҳрони бузург набояд ба худ таваккал кунанд. Дар рӯйёҳое ки ба Ишаё, ба Ҳизқиёл ва ба Юҳанно дода шуданд, мо мебинем, ки осмон то чӣ андоза бо воқеаҳои ки бар замин ба амал меоянд, зич пайваст аст ва ғамхории Худо

барои онҳое ки ба Ё вафодоранд то чӣ андоза бузург аст. Ҷаҳон бе ҳоким нест. Нақшаи воқеаҳои оянда дар дасти Худованд аст. Ҷалоли Осмон сарнавишти миллатҳо, инчунин умури калисои Худо, дар таҳти ихтиёри Худ нигоҳ медорад». Testimonies, volume 5, 752, 753.